

- B. Kas määruse (EÜ) nr 883/2004⁽²⁾ artikli 13 lõike 1 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellises olukorras nagu põhikohtuasjades tuleb töötajana rahvusvahelisi vedusid tegeva veoautojuhi tööandjaks pidada
- a. veoettevõtjat, kes võttis ta tööle, kes tegelikult saab teda määramata aja jooksul piiranguteta käsutada, kes tegelikult teostab talle juhiste andmise õigust ja kes on tegelik palgakulude kandja, või
 - b. ettevõtjat, kes sõlmis temaga vormilise töölepingu ja kes maksis talle punktis a nimetatud veoettevõtjaga sõlmitud kokkuleppe alusel töötasu ning tasus sellelt töötasult sotsiaalkindlustusmaksleid oma asukohaliikmesriigis, mitte punktis a nimetatud veoettevõtja asukohaliikmesriigis, või
 - c. nii punktis a kui ka punktis b nimetatud ettevõtjat?
2. Juhul kui sellises olukorras nagu põhikohtuasjades peetakse tööandjaks küsimuse 1A punktis b ja küsimuse 1B punktis b nimetatud ettevõtjat:
- Kas määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti a ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artikli 13 lõike 1 punkti b kohaldamisel kehtivad põhikohtuasjades *mutatis mutandis* tervikuna või osaliselt eritingimused, mille täidetuse korral võivad sellised tööandjad nagu renditööjõudu vahendavad ettevõtjad ja teised vahendajad tugineda määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punktis a ja määruse (EÜ) nr 883/2004 artiklis 12 ette nähtud eranditele töökohariigi põhimõttest?
3. Juhul kui sellises olukorras nagu põhikohtuasjades peetakse tööandjaks küsimuse 1A punktis b ja küsimuse 1B punktis b nimetatud ettevõtjat ja teisele küsimusele vastatakse eitavalt:

Kas käesolevas eelotsusetaotluses kajastatud asjaolude puhul on tegemist olukorraga, mida tuleb pidada liidu õiguse ja/või EFTA õiguse kuritarvitamiseks? Kui jah, siis milline on selle tagajärg?

- ⁽¹⁾ Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT 1971, L 149, lk 2; ELT eriväljaanne 05/01, lk 35).
- ⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta (ELT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Juzgado de Primera Instancia de Albacete (Hispaania) 2. oktoobril 2018 – Laenuvõtjad versus Globalcaja S.A.

(Kohtuasi C-617/18)

(2018/C 455/32)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Juzgado de Primera Instancia de Albacete

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Laenuvõtjad

Kostja: Globalcaja S.A.

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 93/13⁽¹⁾ artikli 6 lõikes 1 ette nähtud „mitte siduvuse“ õigismõju välistab võimaluse, et ettevõtja ja tarbija võivad eraõigusliku lepingu kaudu kohandada lepingutingimust, mis ei vasta artikli 4 lõike 2 nõudele, et [lepingutingimus] peab olema koostatud selgelt ja arusaadavalt, kas langetades selles lepingutingimuses ette nähtud intressi alammäära või asendades selle lepingutingimuse tarbija jaoks vähem kahjustava lepingutingimusega?

Kas vastust sellele küsimusele muudaks see, kui see kohandus nähakse ette tarbija ja ettevõtja vahel sõlmitud lepingus, mille eesmärk on just nimelt lahendada ilma kohtusse pöördumata vaidlus seoses nendevahelises varasemas lepingus ette nähtud eraldi kokku leppimata lepingutingimuse läbipaistvuse võimaliku puudumisega?

2. Kas direktiivi 93/13 artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sõnad „lepingu põhiobjekt“ ja „hinna ja tasu piisavus [ja] vastutehinguna pakutavad teenused või kaubad“ hõlmavad kahte lepingutingimust, mis on ette nähtud lepingus, milles ei ole ettevõtja ja tarbija vahel eraldi kokku lepitud ning milles ühelt poolt kohandatakse nendevahelises varasemas lepingus ette nähtud tingimust – asendades selle teise tingimusega, mis on tarbija jaoks vähem kahjustav – ning teiselt poolt tarbija loobub oma õigusest esitada kohtus või kohtuväliselt nõudeid seoses selle lepingutingimuse võimaliku läbipaistvuse puudumisega ja sellele läbipaistvuse puudumisele omaste tagajärgedega?
3. Kui vastus eelmisele küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi 93/13 artiklit 4 tuleb tõlgendada nii, et „lepingu sõlmimise objektiks oleva kauba või teenuse laadi“ ja „lepingu sõlmimise [ajal] kõiki sellega kaasnevaid asjaolusid“ võib arvesse võtta ainult selleks, et otsustada, kas lepingutingimused, mis ei puuduta lepingu põhiobjekti määramist, on ebaõiglased? Või kas neid samu kriteeriume võib, vastupidi, arvesse võtta artikli 4 lõikes 2 [osutatud lepingu] põhiobjekti puudutavate lepingutingimuste läbipaistvuse üle otsustamiseks?
4. Kui vastus 2. küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi artikli 4 lõikega 2 – konkreetselt sellest tulenevate selgelt ja arusaadavalt koostamise ja läbipaistvuse nõuetega – on kooskõlas liikmesriigi kohtupraktika, mille kohaselt ei peeta ettevõtjate ja tarbija vahelise lepingu puhul, milles ei ole eraldi kokku lepitud, millega kohandatakse nendevahelises varasemas lepingus ette nähtud lepingutingimuse kohaldamist, vajalikuks, et ettevõtja teavitab tarbijat selle lepingutingimuse võimalikust läbipaistvuse puudumisest, kuna selles kohtupraktikas loetakse, et kriteeriumid, mis määravad selle läbipaistvuse puudumise, on üldteada?
5. Kui vastus 2. küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi artikli 4 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et tarbija loobumine eraldi kokku leppimata lepingutingimuse võimaliku läbipaistvuse puudumisega seoses kohtulikult või kohtuväliselt kaebuste esitamisest vastab „selgelt ja arusaadavalt koostamise“ nõudele ainult siis, kui ettevõtja on eelnevalt tarbijat teavitanud, millistest konkreetsetest õigustest ja eelkõige millise konkreetse summa nõudmisest tarbija loobub?

⁽¹⁾ Nõukogu 5. aprilli 1993. aasta direktiiv 93/13/EMÜ ebaõiglaste tingimuste kohta tarbijalepingutes (EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra (Portugal)
5. oktoobril 2018 – Nelson Antunes da Cunha, Lda versus Instituto de Financiamento da Agricultura
e Pescas IP (IFAP)**

(Kohtuasi C-627/18)

(2018/C 455/33)

Kohtumenetluse keel: portugali

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Nelson Antunes da Cunha, Lda

Vastustaja: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 13. juuli 2015. aasta määruse (EL) 2015/1589 ⁽¹⁾ (millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 108 kohaldamiseks) artikli 17 lõikes 1 abi tagasinõudmise õiguste kasutamiseks ette nähtud aegumistähtaega kohaldatakse ainult suhetes Euroopa Liidu ja selle liikmesriigi vahel, kes on abi tagasinõudmise otsuse adressaat, või tuleb seda kohaldada ka suhetes selle riigi ja vaidlustaja vahel tema ühisturuga kokkusobimatuks tunnustatud abi saaja staatuses?